

UZASADNIENIE

Powód Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko G. D., w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 13.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2008 r do dnia zapłaty, oraz zasądzenia kosztów niniejszego postępowania. Na uzasadnienie swojego roszczenia powód podniósł iż w dniu 31.05.1998 r pozwany kierując motocyklem marki W. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności, zjechał na prawą stronę jezdni gdzie potracił prawidłowo idącego pieszego R. S., który doznał szeregu obrażeń powodujących ciężkie uszkodzenie ciała. W związku z tym czynem pozwany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie o syg. II K 175/98 został uznany za winnego czynu z art. 177§2 kk w zw. z art. 178 kk . W dniu zdarzenia pojazd którym poruszał się pozwany nie korzystał z ochrony ubezpieczeniowej, w związku z tym strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu w wypadku R. S. kwotę 13.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a następnie zwróciła się do pozwanego do dobrowolnego uregulowania wypłaconego zadośćuczynienia, czego jednak do chwili wniesienia pozwu pozwany nie uczynił. Wobec powyższego niniejszy pozew stał się zasadny.

Po wydaniu w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu wnosząc o oddalenie powództwa z uwagi na przedawnienie dochodzonego roszczenia .Pełnomocnik pozwanego ustanowiony z urzędu w piśmie procesowym z dnia 6.09.2018 r podtrzymał zgłoszony zarzut przedawnienia roszczenia tak co do należności głównej jak i dochodzonych od niej odsetek, wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu podnosząc iż nie zostały one uiszczone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łańcucie z dnia 9.11.1998 r syg II K 175/98 pozwany G. D. został uznany za winnego czynu stanowiącego przestępstwo z art. 177§2 kk w zw. z art. 178 kk, który to czyn polegał na tym, że w dniu 31.05.1998 r w Ż. naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując motocyklem marki W. (...) o nr rejestracyjnym (...) bez uprawnień i w stanie nietrzeźwości nie zachował należytej ostrożności podczas prowadzenia pojazdu, zjechał na lewą stronę jezdni, gdzie potracił prawidłowo idącego pieszego R. S., po czym zbiegł z miejsca wypadku.

R. S. w wyniku tego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, otwartego złamania podudzia lewego, obrażeń głowy i urazu czaszki, które to obrażenia spowodowały u niego ciężkie uszkodzenie ciała.

Przedmiotowy motocykl stanowił własność T. U., nie był ubezpieczony od odpowiedzialności oc w chwili wypadku. W związku z tym strona powodowa w dniu 14.08.2008 r wypłaciła poszkodowanemu w wypadku R. S. kwotę 13.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a następnie pismem z daty 5.09.2008 r wezwała pozwanego do zwrotu wypłaconej kwoty na podstawie art. 110 ust 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W odpowiedzi na to pozwany pismem z dnia 30.09.2008 r wniósł o umorzenie tej należności z uwagi na trudną sytuację materialną. Po analizie dokumentów obrazujących tę sytuację strona powodowa pismem z dnia 19.11.2008 r rozłożyła płatność żądanej kwoty na raty, a następnie pismem z dnia 24.03.2010 r odroczyła jej spłatę do dnia 30.03.2012 r. Po upływie terminu odroczenia spłaty strona powodowa pismami z 2012 r, 2014 r, 2017 r monitowała pozwanego o spłatę wskazanego zadłużenia. Pozwany do dnia wniesienia pozwu zadłużenia nie spłacił. Matka pozwanego słuchana w sprawie w charakterze świadka zeznała ,że syn liczący obecnie 39 lat z powodu choroby alkoholowej nie posiada żadnego źródła dochodu i pozostaje na jej utrzymaniu.

(dowody : akta tut. Sądu o syg II K 175/98 zalegający tam wyrok z dnia 9.11.1998 r k.117,146 kopia pisma PP w Ż. z dnia 21.03.2008 r k.30, kopia pisma (...) SA z dnia 4.07.2008 r k. 32, kopia zawiadomienia o przyznaniu świadczenia z oc z dnia 5.08.2008 r k. 33, kopia zawiadomienia o wypadku z dnia 18.02.2008 k. 34-35, kopia zgłoszenia wypadku z dnia 25.02.2008 r k. 36, kopia dokumentacji z leczenia poszkodowanego R. S. k. 37-39, kopia orzeczenia lekarskiego

wydanego w sprawie odszkodowawczej k. 44-45, kopie wezwań do zapłaty kierowane do pozwanego k. 46,55,57,58,59, kopia pisma skierowanego do powoda przez pozwanego z 30.09.2008 k. 48, kopia pism skierowanych przez powoda do pozwanego k. 49,50,54, kopia dowodu wypłaty sumy zadośćuczynienia przez powoda k. 93, kopia zawiadomienia o przyznaniu świadczenia k. 94, zeznania świadka A. D. k. 110)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci dowodów z dokumentów, którym jako nie nasuwającym zastrzeżeń co do ich autentyczności Sąd dał wiarę, oraz zeznań świadka A. D., które w zakresie ustalonego stanu faktycznego jako logiczne i jasne na wiarę zasługiwały.

Sąd zważył co następuje :

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie roszczenie powoda w zakresie należności głównej na wiarę zasługiwało. Z materiału tego wynikało, że pozwany był sprawcą czynu określonego jako przestępstwo z art. 177 § 2 kk popełnionego w dniu 31.05.1998 r ,za który został skazany prawomocnym wyrokiem SR w Łańcucie z dnia 9.11.1998 r w sprawie II K 175/98. Jak wynikało z opisu czynu pozwany w jego czasie był w stanie nietrzeźwości i zbiegł z miejsca wypadku. Zgodnie z treścią art. 43 ustawy z dnia 22.05.2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Zakładowi (...) oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący:

- 1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;
- 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa;
- 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;
- 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

Pojazd którym pozwany poruszał się w chwili wypadku nie był w dacie zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności za szkody mimo istniejącego w tym zakresie obowiązku.

W związku z powyższym zgodnie z treścią art. 98 ust ustawy z dnia 22.05.2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu R. S. w dniu 14.08.2008 r kwotę 13.000 z tytułem zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią prawomocnego wyroku wydanego w sprawie II K 175/98 strona powodowa miała podstawy do dochodzenia od pozwanego wypłaconego zadośćuczynienia na podstawie art. 43 cyt ustawy. Zgodnie z treścią art. 110 cytowanej ustawy z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów. Stąd też roszczenie powoda w stosunku do pozwanego jawi się jako zasadne. Zgodnie zaś z art. 110 ust 4 cytowanej ustawy roszczenia Funduszu wynikające z ust. 1 art. 110 ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w kodeksie cywilnym, nie wcześniej jednak niż z upływem 3 lat od dnia spełnienia przez Fundusz świadczenia.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 kodeksu cywilnego roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej

staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

§ 2 tego przepisu stanowi że jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Przepis ten został wprowadzony do kodeksu cywilnego na podstawie art. 1 ustawy z dnia 16.02.2007 r o zmianie ustawy kodeks cywilny, która w art. 2 stanowiła, że do roszczeń, o których mowa w art. 1, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ kodeksu cywilnego. Ustawa ta weszła w życie dnia 10.08.2007 r, w tej dacie obowiązywał art. 442 kc zgodnie z którym (§ 2) jeśli szkoda wynika ze zbrodni lub występku roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat 10 od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Wobec faktu że czyn pozwanego był występkiem i został popełniony dnia 31.05.1998 r, w dniu 10.08.2007 r nie upłynął jeszcze 10 letni okres przedawnienia określony art. 442§ 2 kc. Stąd też do roszczenia powoda ma zastosowanie okres przedawnienia wskazany w art. 442¹ § 2 kc, wynoszący 20 lat od daty popełnienia przestępstwa. Koniec okresu przedawnienia w niniejszej sprawie przypadła więc na koniec dnia 31.05.2018 r. Pozew zaś został wniesiony do tutejszego Sądu w dniu 30.05.2018 r (k.60), a więc przed upływem okresu przedawnienia. Stąd też roszczenie główne powoda jako zasadne w świetle przedstawionych dowodów i uzasadnione powołanymi wyżej przepisami należało uwzględnić. Zasadnym okazał się jednakże zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia odsetek dochodzonych od należności głównej, albowiem odsetki jako roszczenie akcesoryjne przedawniają się w tym wypadku niezależnie od roszczenia głównego ulegając 3 letniemu okresowi przedawnienia jako roszczenie okresowe zgodnie z art. 118 kc (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26.01.2005 r sygn III CZP 42/04). W związku z powyższym należy przyjąć iż roszczenia odsetkowe dochodzone w niniejszej sprawie od należności głównej przed okresem 3 letnim poprzedzającym wniesienie pozwu uległy już przedawnieniu i jako przedawnione z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia nie mogą być w niniejszej sprawie dochodzone i w tym zakresie powództwo zostało oddalone. Należy nadto podnieść iż w świetle art. 110 ust 1 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odpowiedzialność sprawcy szkody i osoby która nie dopełniła obowiązku ubezpieczenia pojazdu wobec powoda jest solidarna i to do powoda należy wybór od której z tych osób chce dochodzić objętej pozwem należności przed sądem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 kpc uznając iż powód tylko w niewielkiej części swego żądania uległ w niniejszej sprawie. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 650 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, ustalona na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.210.2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł . O kosztach pełnomocnika z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 8 pkt 5 oraz § 4ust 3 Rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.